

Eörsi István

Egy álmom

Átmentem a másik szobába.

(Mi az, hogy másik? Az egyik szoba, melyből az ajtó a másikba nyílt, lényegét tekintve nem létezett.)

Néhányan már ácsorogtak ott félkörfélében hintaszék körül.

Hátrább is egy csoport, de kicsodák?

Verára emlékszem, Vera biztos ott volt, duzzadt ajk, könnyes arc,

Vera s a hintaszék összetartozott, jelen lehetett néhány tanítvány is, de nem esküdnek meg rá. Miért is hulltak ki az arcok? Az arcok kifejezése idegeimben ég még,

Kíváncsiság és gyász vegyüléke (hasonlóság és nem-hasonlóság hasonlósága), de a vonások nem léteztek lényegüket tekintve.

A hintaszékben L. Gy. Nagyon vénen, a megszokot ábrázat a halál

destruktív átértelmezésében.

(Nem teljességgé állt már össze ott a ráncok térképe, hanem

külön-külön lógott le minden redő s a kifordult ajkon

a szemölcs holt bogár.)

Beszélni kezdett. Vagy beszélt már? Mindenesetre tudtuk előre,

hogy beszélni fog, azért gyültünk össze, hogy hallgassuk, amint a halálról...

a meghalásról... Egyszóval nem a szokott témák, hanem maga az élet,

éppíglétében, hic et nunc.

Hanem hát a szavak... A szavakkal történt valami. (A hanghordozás

öreges költészete.

alig csorbult, de baj volt a szavakkal,

a szavak iskolakerülő diákok,

illegalitásban és inkognitóban

bújkáltak a szökevény szavak,

míg utolérték a tudat kopói.)

Így folyt az utolsó, rendhagyó

szeminárium, az atipikus

hintaszék már elkülönült térben

nem-ringott és a szónak is külön

tere támadt (vagy csak most képzelem

[ezt,

az álmomban a terek összefolynak?)]

Egyszercsak megszólalt valaki

a hátsó, formátlan csoportból.

(Ki volt az? Sose láttam. Barna haj,

magas, fiatal széphomlokú

sofőr vagy filozófus.)

Valamit teljesen oda-nem-illőt

mondott (tán nem volt beavatva, tán

akkor jött be a másik szobából, mely

lényegét tekintve nem létezett),

s véget ért minden. L. Gy. a mondat

közepén elhallgatott és aztán

nem is beszélt már. (Nem akart? Nem

[tudott?])

(Mindennek félbe kell maradni.)

Kimerevített nagy totál.

Csak az a pár idegen szó

röpdösött még, míg le nem szédült

leheletünk mérges permetétől.

Mindörökre így marad ez már,

a hintaszék, az öreg arc,

s mindaz ami befejezhetetlen,

az álmom borostyánkővében.